

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/7/2020
Identifikačné číslo spisu: 7118213682
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7118213682.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: LIMEA - správa domov, s.r.o., Čínska 2529/10, 040 13 Košice, IČO: 47 902 191, zastúpený: JUDr. Zuzana Burdová, advokátka, Volgogradská 13, Prešov, proti žalovanému: Váš správca spol. s.r.o., Furdekova 4, 851 03 Bratislava, IČO: 35 846 925, zastúpený: JUDr. Rastislav Hudák, advokát, Alžbetina 41, 040 01 Košice, v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 33Cb/2/2019, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 01. augusta 2019, č. k. 4Cob/52/2019-129, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I, ako súd prvej inštancie, uznesením zo dňa 29.04.2019, č. k. 33Cb/2/2019-85, zamietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Súd prvej inštancie toto rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca písomným podaním, ktoré doručil súdu prvej inštancie dňa 29.10.2018 navrhol, aby súd nariadil neodkladné opatrenie, ktorým by uložil žalovanému vyhotoviť vyúčtovanie úhrad za plnenia rozúčtované na jednotlivé byty a nebytové priestory v bytovom dome Kisdyho 2, 4, 6, 8, 10 v Košiciach za obdobie jeho výkonu správy od 1.1.2017 do 30.6.2017.

2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení §§ 324, 325, 326, 328 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p."), ktoré upravujú neodkladné opatrenie. Uviedol, že neodkladné opatrenie možno nariadiť aj pred začatím konania, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery medzi stranami sporu. Neodkladné opatrenie možno nariadiť z dvoch dôvodov a to, ak je potrebné neodkladne upraviť pomery účastníkov a druhým dôvodom je zabezpečenie exekúcie súdneho rozhodnutia. Žalobca predmetný návrh na nariadenie neodkladného opatrenia odôvodnil tým, že márnym uplynutím času a porušovaním zákonných povinností zo strany žalovaného je potrebné odstrániť

nezákonný stav a dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami sporu tým, že súd vyhovie navrhovanému neodkladnému opatreniu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia, pretože potreba dočasnej úpravy vzťahov strán sporu nie je naliehavá a žalobca dostatočne neodôvodnil bezprostredné ohrozenie práva, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana. Len tá skutočnosť, že žalovaný nesplnil povinnosť vyhotoviť vyúčtovanie za užívanie bytov vlastníkom bytov, nie je dôvodom pre vydanie neodkladného opatrenia. Podstatným dôvodom pre nariadenie neodkladného opatrenia je potreba bezodkladne upraviť pomery medzi stranami, ak ide o naliehavú potrebu. Žalobca neosvedčil potrebu bezodkladnej a naliehavej úpravy pomerov. Navrhované uloženie povinnosti žalovanému vypracovať vyúčtovanie za obdobie 01-06/2017 za jednotlivé byty je takého charakteru, že by malo byť predmetom žaloby vo veci samej, teda malo byť predmetom sporového konania, v ktorom je možné dať priestor aj na vyjadrenie sa žalovanému. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že z návrhu nie je zrejmé, ani preukázané v čom spočíva potreba bezodkladnosti úpravy pomerov.

3. Na odvolanie žalovaného, Krajský súd v Košiciach, ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“), napadnutým uznesením zo dňa 01. augusta 2019, č. k. 4Cob/52/2019-129, uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

4. Odvolací súd považoval za potrebné takýto návrh na nariadenie neodkladného opatrenia posúdiť aj z hľadiska uplatneného hmotnoprávneho návrhu, teda podľa hmotnoprávneho predpisu, ktorým je Zákon č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Odvolací súd nepovažoval za dôvodné tvrdenie žalobcu v odvolaní a odvolacej replike, že žalovaný mal podľa § 8a ods. 1 Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov povinnosť vykonať vyúčtovanie použitia fondu prevádzky, údržby a opráv, úhrad za plnenia rozúčtované na jednotlivé byty aj za sporné obdobie od 1.1.2017 do 30.6.2017.

5. Z ustanovenia § 8a ods. 2 Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov vyplýva, že správca domu, ktorý končí svoju činnosť nemal povinnosť vykonať to, čo žalobca navrhuje predmetným neodkladným opatrením a to „vyhotoviť vyúčtovanie úhrad za plnenia rozúčtované na jednotlivé byty a nebytové priestory v bytovom dome Kisdyho 2, 4, 6, 8, 10 v Košiciach za obdobie jeho výkonu správy od 1.1.2017 do 30.6.2017“. Z tohto zákonného ustanovenia vyplývala iba povinnosť bývalého správcu „odovzdať novému správcovi všetky písomné materiály, ktoré súvisia so správou domu, vrátane vyúčtovania použitia fondu prevádzky, údržby a opráv a úhrad za plnenia“. Teda mal uvedenú iba zákonnú povinnosť tak ako to správne uviedol žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu. Ani novela Zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov účinná od 1.11.2018 v ustanovení § 9 ods. 6 neuložila takúto povinnosť bývalému správcovi domu vykonať vyúčtovanie úhrad za jednotlivé byty a nebytové priestory v novom dome.

6. Odvolací súd konštatoval, že žalobca nežiadal navrhovaným neodkladným opatrením, aby súd uložil žalovanému povinnosť vydať ďalšie doklady potrebné pre správu domu, ale žalobca navrhol, aby súd uložil žalovanému povinnosť vykonať vyúčtovanie úhrad za jednotlivé byty. Takýto návrh však presahuje zákonné povinnosti, ale aj možnosti žalovaného, ako bývalého správcu bytového domu. Ak v prejednávanej veci žalovaný ukončil k 30.6.2017 svoju činnosť správcu, nemôže reálne vykonať vyúčtovanie za jednotlivé byty za obdobie 01-06/2017, lebo za celý rok 2017 sa vyúčtovanie za jednotlivé byty realizuje až v nasledujúcom kalendárnom roku, a to k 31.5.2018 podľa citovaného ustanovenia § 8a ods. 2 Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, teda až v čase keď správcovi, ktorý v danom čase vykonáva správu domu, sú známe všetky náklady na správu domu za predchádzajúci kalendárny rok, teda za rok 2017.

7. Žalobca nežiadal navrhovaným neodkladným opatrením, aby súd uložil žalovanému povinnosť vydať ďalšie doklady potrebné pre správu domu, ale žalobca navrhuje, aby súd uložil žalovanému povinnosť vykonať vyúčtovanie úhrad za jednotlivé byty. Takýto návrh však presahoval zákonné povinnosti, ale aj možnosti žalovaného ako bývalého správcu bytového domu. Ak v prejednávanej veci žalovaný ukončil k 30.6.2017 svoju činnosť správcu, nemôže reálne vykonať vyúčtovanie za jednotlivé byty za obdobie 01-06/2017, lebo za celý rok 2017 sa vyúčtovanie za jednotlivé byty realizuje až v nasledujúcom

kalendárnom roku, a to k 31.5.2018 podľa citovaného ustanovenia § 8a ods. 2 Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, teda až v čase keď správcovi, ktorý v danom čase vykonáva správu domu, sú známe všetky náklady na správu domu za predchádzajúci kalendárny rok, teda za rok 2017.

8. Odvolací súd ďalej poukázal na písomné podania žalobcu, ktoré tvoria obsah spisu, a to písomné podanie žalobcu z 18.7.2017 adresované žalovanému, v ktorom žalobca udáva „vyúčtovania za obdobie od 1.1.2017 do 30.6.2017 naša spoločnosť vykonávať nebude, v rozhodnom období správu domu vykonávala Váša spoločnosť“. Taktiež v ďalšom písomnom podaní žalobcu zo dňa 23.1.2018 adresovaného žalovanému žalobca uviedol, „naša spoločnosť vykonávala vyúčtovanie nákladov za poskytované služby za jednotlivé byty výlučne len od obdobia výkonu správy bytových domov a žiadny iný predchádzajúci správca takúto požiadavku doposiaľ nemal“. Odvolací súd k takému postoju žalobcu dodal, že je v rozpore s citovaným ustanovením § 8a ods. 2 Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, podľa ktorého vyúčtovanie za jednotlivé byty má vykonať k 31. máju nasledujúceho roka ten správca, ktorý vykonáva správu bytového domu k 31.5. daného kalendárneho roka a pre predchádzajúceho správcu bytového domu pri ukončení výkonu činnosti správcu nevyplýva zákonná povinnosť vykonávať v ktoromkoľvek čase v priebehu kalendárneho roka vyúčtovanie za jednotlivé byty.

9. Odvolací súd preto dospel k záveru, že návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť vykonať vyúčtovanie úhrad za jednotlivé byty a nebytové priestory za obdobie od 1.1.2017 do 30.6.2017 je nedôvodný, a preto správne súd prvej inštancie návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

10. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že procesným postupom krajského súdu, mu bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.).

11. Podľa dovolateľa z obsahu celej spisovej dokumentácie je zrejmé, že celé konanie trpí procesnými vadami so záverom, že odvolací súd potvrdil svojvoľné rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý svoje rozhodnutie odôvodnil zmätočne a navyše odignoroval právny názor odvolacieho súdu. S takýmto rozhodnutím sa následne odvolací súd stotožnil a opäť so zmätočným odôvodnením bez toho, aby argumentačne právne zvládol odvolacie námietky žalobcu. Odvolací súd pri tom vyslovil aj právny názor k hmotnoprávnej otázke, ktorý je arbitrárny, v príkrom rozpore s dikciou hmotnoprávnej úpravy a ustálenej rozhodovacej praxe, a vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o konanie o nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré má charakter konania vo veci samej, a právoplatné rozhodnutie zakladá prekážku res iudicata, celým týmto nesprávnym procesným postupom, (ako aj arbitrárnym hmotnoprávnym posúdením) ako odvolací súd, tak súd prvej inštancie, hrubo porušili základné právo žalobcu na spravodlivý proces.

12. Vady konania od samého začiatku, a nesprávne a svojvoľné právne posúdenie veci súdom v tomto konaní môžu mať podľa dovolateľa za následok len to, že správca (nielen žalovaný, ale akýkoľvek ďalší), ktorý končí výkon správy si vôbec nemusí splniť svoje zákonné povinnosti, bez akýchkoľvek obáv z právnych následkov, nakoľko mu ani v prípadnom súdnom konaní nehrozí, že mu súd splnenie povinnosti uloží.

13. Žalobca má dôvodne za to, že v súlade s dikciou C. s. p. a hmotnoprávnou úpravou zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov riadne preukázal rozhodujúce skutočnosti, odôvodňujúce potrebu neodkladnej úpravy pomerov strán, dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému má byť poskytnutá ochrana a z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa žalobca domáha. Pretože márnym plynutím času a porušovaním zákonných povinností žalovaným je bezodkladne potrebné upraviť pomery účastníkov tohto konania neodkladným opatrením, za účelom poskytnutia ochrany žalobcovi, odstránenia nezákonného stavu a zároveň tým dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami, avšak ako súd odvolací, tak súd prvej inštancie, v dôsledku opakovaných procesných väd, zmätočného a arbitrárneho rozhodovania, porušili základné právo žalobcu na

spravodlivý proces a súdnu ochranu.

14. Žalobca má dôvodne za to, že v zmysle dikcie § 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p. postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces tým, že bol zo strany konajúceho súdu pri jeho rozhodovaní porušený zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle a právo žalobcu na riadne odôvodnenie rozhodnutia - rozhodnutie neobsahuje riadne a zrozumiteľné odôvodnenie, je arbitrárne a v zmysle dikcie § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p. vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

15. Na základe vyššie uvedeného dovolateľ navrhol dovolaciemu súdu, aby dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie, resp. aby dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil a vydal neodkladné opatrenie: „Žalovaný je povinný vyhotoviť vyúčtovanie úhrad za plnenia rozúčtované na jednotlivé byty a nebytové priestory v bytovom dome Kisdého 2,4,6,8,10 v Košiciach, v zmysle dikcie § 8a ods. 2 Zákona č. 182/1993 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov, za obdobie jeho výkonu správy - od 01.01.2017 do 30.06.2017.“ Zároveň si uplatnil trovy konania a trovy právneho zastúpenia v plnom rozsahu.

16. Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím odvolacieho súdu, a to ako po skutkovej stránke, tak aj po právnej stránke zdôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu. Preto navrhol, aby dovolanie žalobcu bolo zamietnuté.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal spor a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

18. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

19. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

20. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/236/2016 (publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017) uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p., je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

22. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 C. s. p., dovolací súd skúma prednostne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C. s. p. pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C. s. p. irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

23. Rozhodnutím vo veci samej je meritórne rozhodnutie. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým dovolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje, alebo mení. Rozhodnutie vo veci samej je preto také rozhodnutie, v ktorom sa súd zaoberá nárokom, ktorý strany uplatnili. Charakteristickým znakom pre rozhodnutie vo veci samej je, že zakladá prekážku veci rozhodnutej (§ 230 C. s. p.), na rozdiel od rozhodnutia nemeritórneho, ktoré takéto účinky nemá.

24. Rozhodnutia, ktorými sa konanie končí, môžu byť rozhodnutiami vo veci samej alebo aj procesné rozhodnutia, ktorými sa konanie končí, ale neriešia vec samu, vec sama nebola prejednaná (napr. zastavenie konania pre neexistenciu procesných podmienok; pre späťvzatie žaloby, odvolania; pre neodstránenie väd podania; odmietnutie podania; odmietnutie odvolania a pod.).

25. Pri skúmaní prípustnosti dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzal z toho, že dovolaním je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, vydané v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom dôkladné skúmanie povahy napadnutého rozhodnutia (či sa jedná o rozhodnutie vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí) považoval za kľúčový aspekt pre posúdenie otázky prípustnosti dovolania.

26. Dovolací súd preto v preskúmvanej veci zisťoval, či uznesenie odvolacieho súdu o nariadení neodkladného opatrenia, napadnuté dovolaním, je rozhodnutím vo veci samej, prípadne rozhodnutím konečným, ktorá povaha rozhodnutia by otvárala dovolaciemu súdu možnosť preskúmať prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. V danej súvislosti Najvyšší súd SR upriamuje pozornosť na ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 19. júna 2018, sp. zn. 4Obdo/66/2017, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 76/2018, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 11. októbra 2017, sp. zn. 3Cdo/157/2017, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 21/2018, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2019, sp. zn. 5Cdo/154/2018 a tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo 14. júna 2017, sp. zn. 8Cdo/83/2017).

27. Z ustálenej judikatúry odvolacieho súdu vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení je prípustné dovolanie podľa ust. § 420 C. s. p. (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 19. júna 2018, sp. zn. 4Obdo/66/2017) len vtedy, ak má charakter rozhodnutia vo veci samej. Pri neodkladných opatreniach nekonzumujúcich vec samu (vo vzťahu k vylúčeniu prípustnosti dovolania) zohľadňuje, že ide (len) o dočasné procesné opatrenie súdu, trvanie ktorého je obmedzené a môže byť za podmienok uvedených v zákone zrušené. Neodkladné opatrenie má v takomto prípade nastoliť určitý stav len dočasne a bez ujmy na konečnú, definitívnu ochranu, poskytovanú až rozhodnutím súdu vo veci samej. Zákonodarca tu nepochybne zohľadnil, že procesné nesprávnosti súdov, ku ktorým pri tom môže dôjsť, sa v takom prípade vyznačujú nižšou intenzitou porušenia procesných oprávnení strán sporu (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/157/2017). K uvedenému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rozhodnutí zo 14. júna 2017, sp. zn. 8Cdo/83/2017, v ktorom uviedol, že rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Taktiež v uznesení z 11. októbra 2017, sp. zn. 3Cdo/157/2017, dovolací súd vyslovil, že dovolanie nie je podľa § 420 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým dovolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia na základe takého návrhu, spolu s ktorým, prípadne po

podaní ktorého, bola podaná nadväzujúca žaloba.

28. Rozhodnutie o neodkladnom opatrení má teda povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Takáto situácia môže nastať v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, podaného po skončení konania (pri splnení podmienok ust. § 325 ods. 1 C. s. p.). Rovnako v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, podaného pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa ust. § 336 ods. 1 C. s. p., konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2019, sp. zn. 5Cdo/154/2018).

29. V predmetnej veci sa nejedná ani o jeden z vyššie uvedených prípadov. Z povahy konania o neodkladnom opatrení, ako aj z obsahu napadnutého uznesenia odvolacieho súdu je potrebné vyvodit' záver, že tieto považovali konanie o navrhovanom neodkladnom opatrení za konanie, v rámci ktorého by nariadené neodkladné opatrenie nekonzumovalo vec samu. Súd prvej inštanície v uznesení z 29.04.2019, č. k. 33Cb/2/2019-85, konštatoval, že v podanom návrhu žalobca žiadnym spôsobom neosvedčil potrebu bezodkladnej a teda naliehavej úpravy pomerov. Predmetom návrhu je nesplnenie povinnosti žalovaného vypracovať vyúčtovanie za obdobie 01-06/2017. Uloženie povinnosti žalovanému vypracovať vyúčtovanie je takého charakteru, že by malo byť predmetom žaloby vo veci samej a sporového konania, v ktorom je potrebné dať priestor na vyjadrenie aj žalovanému. Z podaného návrhu nie je zrejmé a ani preukázané, v čom spočíva potreba bezodkladnosti úpravy pomerov. Uvedené konštatovanie navádza žalobcu na možnosť podať voči žalovanému žalobu vo veci samej.

30. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštanície je možné vyvodit', že v danej veci ide o situáciu, kedy sa neodkladným opatrením nemohol dočasne nastoliť určitý stav bez ujmy na konečnú, definitívnu ochranu, poskytovanú až rozhodnutím súdu vo veci samej. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že uznesenie odvolacieho súdu, ktorým súd unesenie súdu prvej inštanície potvrdil, nekonzumovalo vec samu, a preto nemá povahu rozhodnutia vo veci samej a rovnako nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí.

31. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu z § 420 písm. f/ C. s. p. nevyplýva, dovolací súd jeho procesne neprípustné dovolanie podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

32. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Preto dovolací súd rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

33. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.